

Stilling til de mange Ændringsforslag, som et Flertal her i Salen har stillet til de 4 Skattelove. Oven i Købet var den højtærede Finansministers Stilling i Udvalget den — det kan jeg nu sige, efter at det er meddelt i Betænkningen — at han nægtede Forhandling om disse Forslag... (Finansministeren [N. Neergaard]: Paa ingen Maade!)... ikke just med de Ord, jeg her siger, ikke just nægtede det, men med noget høfligere, noget mere forekommende Udtryk, naturligvis, men dog saaledes, at den højtærede Finansminister erklærede, at han ansaa en Diskussion om disse Ændringsforslag for ørkesløs. Jeg maa sige, at jeg har en ret mangeaarig Rigsdagspraksis, men efter min Mening er det aldrig før sket i noget Udvalg, at Ministeren har nægtet at forhandle de Forslag, som ere stillede af et Flertal, eller i det hele taget Forslag, som ere stillede indenfor et Udvalg. Hvis den højtærede Finansminister vil sige, som jeg synes, at han ved sin Afbrydelse gør Mine til, at han just ikke har nægtet det rent formelt, saa er det i alt Fald en reel Nægtelse. Det er noget, som jeg ikke tidligere har erfaret, man kunde gøre, og jeg mente altsaa, at den højtærede Finansminister havde meget vigtige politiske Grunde for at handle paa denne Maade. Derfor havde jeg ogsaa en vis Medlidenhed med den ærede Ordfører (Bramsen) i Dag, og jeg forstaar noget den elegiske Tone, han talte i, thi det er jo ikke nogen Fornøjelse at skulle nærmere begrunde Ændringsforslag, om hvilke der ingen Forhandling vil finde Sted. Han søgte forgæves at røre den højtærede Finansminister, men der var ingen Taare at slaa af den højtærede Finansminister, han stod som den Klippe, vi ere vante til at se ham staa som, og som han naturligvis ogsaa i denne Sag vil staa som.

Den højtærede Formand har jo sagt, at det er Ændringsforslagene, som i Dag ere til Forhandling, men om dem har jeg meget lidt at sige, thi min Stilling vil, efter hvad der nu er sket, være den at afvente, hvad der kommer til at foreligge, naar der engang for Alvor kommer til at foreligge noget. Den højtærede Finansminister mener, at han ikke nu behøver at tage Stilling til Ændringsforslagene; han mener vel at kende sine Folk, nogle skulle behandles med Grovfilen, som for Eksempel Højreflertallet her i Salen, saa vil han herigennem kunne slibe dem saa runde, at han bedre kan forhandle med dem, naar Forhandlingen skal føres. Men for os andre er der saa ingen Grund til ikke

roligt at afvente, hvad denne Forhandling, der, som det hedder sig, skal foregaa i Fællesudvalget, vil bringe. Ja, man plejer jo at bruge den Art parlamentariske Formler og Former her i Rigsdagen, men maaske man dog ogsaa imellem os kunde blive enig om, at i Fællesudvalget vil den virkelige Forhandling ikke foregaa. Den vil komme til at foregaa mellem ganske faa Mænd, saaledes som vi tidligere have været Vidne til, i et ganske lille Udvalg; i et Udvalg af udvalgte Mænd vil den Forhandling komme til at foregaa, som bliver den afgørende. Jeg har den Ære at se en af de udvalgte Mænd (Hey) sidde her lige ved Siden af mig, han har allerede meldt sig som den frelsende Engel, der, hvis det er muligt, skal føre denne Sag til en Afgørelse.

Det Foredrag, den højtærede Finansminister har holdt, opfordrer sikkert til nogle Bemærkninger, og siden den højtærede Finansminister har faaet Lov til at holde dette Foredrag, maa det vel ogsaa være tilladt for Medlemmer af denne Sal at knytte nogle Bemærkninger dertil. Dette Foredrag skulde vel fastslaa, at den højtærede Finansminister ikke kunde afvige fra sine Fordringer, han maatte kræve de 11 Mill. Kr., som han har krævet i nye Skatter, og han maatte kræve Proportionen imellem de direkte og indirekte Skatter opretholdt i alt væsentligt uforandret. Ved dette „i alt væsentligt“ forstaar jeg, at der vel kunde tænkes et Afslag paa 100,000 Kr. her og der, men at der ikke kan finde et Afslag paa Millioner Sted. Den højtærede Finansminister gjorde hele Situationen saaledes op, at det, efter hvad han sagde, til Slutning var muligt, at der kunde blive en overskydende Million paa det Budget, som vi have vedtaget for 1912—13. Men den højtærede Finansminister har allerede sagt, hvilken Anvendelse denne Million skulde have, den skulde nemlig anvendes til at opretholde Statstilskuddet til Kommunerne paa Finansloven, saa at dette ikke skulde fjernes ved en særlig Lov. Jeg vil i og for sig sige, at det forekommer mig, at man overfor dette Statstilskud til Kommunerne er stillet saaledes, at det vilde være et Brud paa Tro og Love, hvis man fjernede det. Skattereformen af 1903 fastslog dette Tilskud, og man vil neppe kunne fjerne det derfra uden samtidig at komme til en Skattereform, der ogsaa berører de Skatter, man vedtog i 1903, saa for min Part kan jeg ganske indkassere, at den højtærede Finansminister nu har givet Af-